

MRF 2022.277

Retten i Holstebro dom af 13. september 2022, BS-26399/2021-HOL

A og B (adv. Sebastian Ekholm Scheffmann) mod Miljø- og Fødevareministeriet, Naturstyrelsen (adv. Louise Solvang Rasmussen)

Afvist, at ejer af ejendom i skov kunne vinde hævde på færdsel med motoriserede køretøjer på skovvej i strid med naturbeskyttelseslovens § 23, da motoriseret færdsel i skove kun kan ske efter tilladelse fra Naturstyrelsen, hvilket ikke var indhentet

Sagen angik, hvorvidt A og B var berettiget til at benytte en adgangsvej fra Naturstyrelsens areal til en oplagsplads på deres ejendom. Der var konkret tale om en skovvej, som var beliggende inden for et naturområde. Naturstyrelsen havde opsat en bom (afspærring) for at tydeliggøre, at der ikke var adgang for motoriseret færdsel ad skovvejen, medmindre der forelå en aftale med Naturstyrelsen herom og for at hindre ulovlig parkering. Naturstyrelsen havde forud for anlæg af retssagen flyttet en bom fra en placering på skovvejen, der lå efter en adgangsvej til en del af A og B's ejendom, til en anden placering, hvilket begrænsede A og B's mulighed for at køre til og fra deres ejendom. A og B nedlagde påstand om, at Naturstyrelsen skulle anerkende, at de havde vundet hævde på færdsel med motoriserede køretøjer på adgangsvejen, og at betingelserne for hævdsershvervelse i øvrigt var opfyldt. Naturstyrelsen påstod frifindelse og gjorde til støtte herfor bl.a. gældende, at sagen vedrørte en skovvej omfattet af naturbeskyttelseslovens § 23, som bestemte, at skove var åbne for færdsel til fods og på cykel, mens bestemmelsen ikke hjemlede ret til motoriseret færdsel ad skovveje, og at der efter U 2002.297/2 H ikke kunne vindes hævde i den konkrete sag, da en hævdsershvervelse ville være i strid med naturbeskyttelseslovens § 23. Naturstyrelsen afviste, at naturbeskyttelseslovens § 23,

stk. 10, jf. § 26 a var relevant, da der ikke var tale om en nedlæggelse af en skovvej, men alene en afspærring med bom, og at A og B i øvrigt havde en anden adgangsvej til ejendommen. A og B gjorde hertil gældende, at naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 10, jf. § 26 a, viste, at hævdsershvervelse ikke var udelukket, da det i Karnov-noten til § 26 a var anført, at reglerne i § 26 a ikke ændrer det forhold, at vejnedlæggelser kan være udelukket i medfør af andre regler, aftaler eller på grund af private færdselsrettigheder, herunder færdselsrettigheder opnået ved hævde. Byretten udtalte indledningsvist, at det fremgår af naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 1, at skove er åbne for færdsel til fods og på cykel, hvorfor man modsætningsvist kunne slutte, at motoriseret færdsel i skove kun kunne ske efter tilladelse. Begrebet skov måtte efter teori og praksis opfattes fysisk-botanisk. Efter en samlet vurdering fandt byretten, at den relevante del af vejen var en skovvej i skov omfattet af naturbeskyttelseslovens § 23. Byretten afviste, at naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 10, jf. § 26 a, fandt anvendelse i denne sag, da der ikke var tale om nedlæggelse af en vej, men en flytning af en bom. Da der ikke kan vindes hævde i strid med den offentligretlige regulering, jf. herved også U 2002.297/2 H, tog byretten Naturstyrelsens frifindelsepåstand til følge.

Kommentar: Resultatet forekommer overbevisende, jf. også U 2002.297/2 H og MAD 2020.177 B, da A og B havde anden adgangsvej til deres ejendom, som ligeledes anført af Naturstyrelsen. Havde forholdet derimod været, at skovvejen var eneste adgangsvej til A og B's ejendom, måtte forholdet nødvendigvis bedømmes anderledes, jf. også lov om private vejrettigheder, hvilket burde være tydeliggjort i byrettens begrundelse. Om hævde og modstrid med offentligretlig regulering se Pagh og Haugsted: Fast ejendom – regulering og køb, 4. udg., 2022, s. 828 ff.

RETEN I HOLSTEBRO DOM

afsagt den 13. september 2022

Sag BS-26399/2021-HOL

A og B
(advokat Sebastian Ekholm Scheffmann)

mod

Miljø- og Fødevarerministeriet, Naturstyrelsen
(advokat Louise Solvang Rasmussen)

Denne afgørelse er truffet af dommer Lasse K. Svensson.

Sagens baggrund og parternes påstande

Retten har modtaget sagen den 8. juli 2021.

Sagen drejer sig, om hvorvidt sagsøger er berettiget til at benytte en adgangsvej fra Naturstyrelsens areal til en oplagsplads på deres ejendom.

Retten har under hovedforhandlingen foretaget besigtigelse af sagsøgernes ejendom samt den relevante del af Vej1 .

A og B har fremsat påstand om, at de har vundet brugshævd på færdsel med motoriserede køretøjer på adgangsvejen beliggende på matr. X til deres matr. Z , som anført på bilag 1.

Miljø- og Fødevareministeriet, Naturstyrelsen, har fremsat påstand om frifindelse.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af sagen, at Naturstyrelsen forud for sagen har flyttet en bom fra en placering på ^{Vej1}, der ligger efter en adgangsvej til en del af sagsøgenes ejendom, der omtales som en oplagsplads, til en placering før denne ved indkørslen til ^{Vej1}. Sagsøgerne har i den forbindelse afvist at få udleveret nøgle til bommen for en 2-årig periode.

Forklaringer

A har forklaret, at de købte ejendommen i oktober - november 1993. Dengang var der en tydelig grusvej på ^{Vej1}, og der var også en indkørsel og vej ind til det sted, hvor den tidligere ejer havde drevet minkfarm som det kan ses på ortofoto fra 1995. Det blev slet ikke nævnt eller diskuteret, om man måtte benytte vejen. Lastbilerne, som skulle levere materialer til minkfarmen, benyttede den vej. Der var ikke andre. De har efterfølgende benyttet pladsen til ridebane og som opbevaringsplads til containere. Naturstyrelsen har ikke sagt til dem, at de ikke måtte benytte vejen, før de fik en henvendelse om, at deres lastbil holdt i vejen. De lavede derfor en indkørsel til lastbilen ved deres indkørsel til ejendommen. De har ikke kunnet benytte oplagspladsen, siden den nye bom blev sat op. Der er derfor mere tilgroet, end der har været hidtil. De forsøgte at løse problemet med bommen. De fik at vide, at de kunne få en nøgle til bommen, og det takkede de ja til. Senere fik de at vide, at det kun var for en 2-årig periode. De skal bruge pladsen for at kunne køre ind og opmagasinere deres containere og trailere. De skal ikke køre ind i skoven for enden af vejen. De skal kun kunne køre ind på deres ejendoms oplagsplads fra ^{Vej1}. De kan ikke umiddelbart køre hen til deres oplagsplads over deres ejendom. Så skal de rydde og fælde træer. Deres brug af vejen har været tydelig.

De har lavet plads til lastbilen i deres indkørsel for at samarbejde. De vidste ikke, at de holdt i vejen på ^{Vej1}, da lastbilen kun holdt parkeret der i weekenden.

Miljø- og Fødevareministeriet v/skovrider C har forklaret, at han er ansat som skovrider i Naturstyrelsen, Thy. Han har en skovmæssig uddannelse fra Landbohøjskolen og er chef for den enhed, der står for forvaltningen af Naturstyrelsens arealer i området. Han er chef for D, som har ført korrespondancen med sagsøgerne. D er i øjeblikket på ferie.

Plt. X og Plantage Z er omkring 700 ha statsejet skov, der drives. Skovvejene er markeret med hvidt på oversigtskortet over området i bilag B. De benytter skovvejene til kørsel i forbindelse med driften af skoven, herunder med skovmaskiner og lastbiler, som skal transportere træet ud af skoven. Man kan

selvfølgelig også benytte vejene til færdsel til fods. De har fokus på naturen i området, herunder også ved pleje af de stykker hede, der er på området. De driver også skovdrift, både som hele stykker og flis. Der kan også være tale om, at private skal ind for at hente det, de har købt. Det kan ske, når det passer med dem. Enten får køberne en nøgle til bommene eller de bliver lukket ind og ud. Der er bomme ind til områderne ved indkørsel fra asfaltvejene. Bommene er en måde for dem at styre indkørslen i skovområderne på de gode, bilfaste veje.

E har forklaret, at han ejede sagsøgernes ejendom før. Han solgte den til dem i 1993. Han købte selv ejendommen i 1988, hvor han også etablerede minkfarmen. Indkørslen fra Vej¹ til ejendommen etablerede han i 1988 til brug for indkørsel med foderbiler til minkfarmen. Der var ingen skilte, hvor der stod, at man ikke måtte køre på Vej¹. Der var ingen, som fortalte ham, at man ikke måtte køre der. Indkørslen blev brugt hver dag, når der kom foder til minkfarmen. Han brugte indkørslen, indtil han lukkede minkfarmen omkring vinteren 1989, hvor der var en stor nedgang i minkerhvervet.

F har forklaret, at han har kørt på Vej¹ siden 1976. Indkørslen fra Vej¹ til sagsøgernes ejendom blev nok etableret samtidig med minkfarmen. Han kan ikke huske, hvornår det var. Der er ingen, som har sagt, at han ikke måtte køre på vejen. Han har heller ikke set skilte, hvor det fremgik, at man ikke måtte køre på vejen. Han kan huske, at der var skilte med brandfare i skoven.

G har forklaret, at han bor på Adresse 1 hvor han har en kvægeejendom. Han bor som nabo til sagsøgerne. Vej¹ var oprindeligt en kirkesti. Indgangen til sagsøgernes ejendom fra Vej¹ har været der hele tiden. Den var der i hvert tilfælde, da minkfarmen var der. Han kan ikke huske, hvornår minkfarmen blev etableret. Han kan ikke huske, at der har været et skilt med kørsel forbudt. Han har haft sin ejendom siden 1987, og han har også selv flere gange om året brugt Vej¹ til kørsel om til noget jord på den anden side. Det stoppede, da bommen blev etableret.

Parternes synspunkter

A har i sit påstandsdokument anført:

" ...

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende,

at sagsøger har vundet brugshævd til motoriseret færdsel ad vejen ned til opmagasineringspladsen i henhold til D 5 – 5 – 2, idet sagsøger (samt tidligere ejere af deres ejendom) har gjort brug af vejen de sidste 28 år.

at det fremgår af historiske ortofotos, at vejen er anlagt (eller som minimum fremstår som om) til brug for mine klienters ejendom, idet sagsøgers ejendom har brugt denne vej siden før, at sagsøger selv købte deres ejendom i 1992. Vejen fremgår også tydeligt på ortofotoet fra 1995, hvor det kan ses, at der er anlagt en vej fra skovvejen og ind til opmagasineringspladsen, hvorfor det er sagsøgers opfattelse, at sagsøgers råden har været tilstrækkelig individualiseret.

at eftersom brugen i hele perioden har været kontinuerlig og med en sådan intensitet, at modparten ikke kan have været ukendt hermed, må kriteriet herom også anses for opfyldt.

at sagsøger endvidere har oplyst, at tidligere ejere af ejendommen har holdt mink, hvor opmagasineringspladsen nu er placeret, hvorfor det ligeledes er sagsøgers opfattelse, at forholdene principalt skal vurderes efter kriterierne for alderstidshævd, subsidiært efter ordinærhævd, da sagsøgers egen ejertid allerede opfylder denne periode.

at der ikke har været nogen aftale vedrørende brugen af vejen, hvorfor sagsøgers råden har været "uberettiget", ligesom at sagsøger har været i god tro vedrørende den uberettigede råden, da de har benyttet vejen, ligesom tidligere ejere af ejendommen har gjort forinden.

at dommen U 2002.297/H ikke kan lægges til grund for afgørelsen af nærværende sag, da den omhandler, at en person ikke kunne vinde hævde på "ulovlig" kørsel inde i en statsskov og altså ikke som i nærværende sag om hvorvidt, at der kan vindes hævde på adgang af en vej ned til mine klienters matrikel, hvor der godt nok ligger en skov for enden af vejen, men hvor skoven jo har været lukket af for adgang med bil af en bom. De faktiske forhold kan altså ikke sammenlignes.

at sagsøger er enig i, at § 23 ikke hjemler en ret direkte ret til motoriseret færdsel. Det er imidlertid ikke sagsøgers påstand, at de har en lovhjemlet ret til at færdes med bil på vejen, men derimod, at de har en hævdvunden ret til at benytte vejen til kørsel.

at det er sagsøgers opfattelse, at naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 10 kan finde anvendelse i nærværende sag, idet der er tale om en vej, som giver adgang til skovens øvrige vejsystem, dvs. en adgangsvej ind til en skov, men ikke en vej, som er beliggende inde i skoven.

at naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 10 fastslår, at § 26 a også finder anvendelse på denne type veje. Man kan godt vinde hævde over stier omfattet af § 26 a. Sagsøger henviser i denne forbindelse til karnovs note 246 til naturbeskyttelseslovens § 26 a, hvoraf det fremgår, at:

"Reglerne i § 26 a ændrer ikke det forhold, at vejnedlæggelser kan være udelukket i medfør af andre regler, aftaler eller på grund af private færdselsrettigheder, herunder færdselsrettigheder opnået ved hævd."

at det er sagsøgers anbringende, at medmindre det er positivt fastsat i loven, er vejen ikke undtaget hævdhvervelse efter DL 5 – 5 – 2, hvorfor der godt kan vindes brugshævd til motoriseret færdsel på vejen. Som et konkret eksempel på arealer, hvorpå der ikke kan erhverves hævd, henvises der til jernbanelovens § 28.

at det er sagsøgers opfattelse, at flytningen af bommen kun tjener et formål – at chikanere sagsøger, idet flytningen af bommen alene medfører, at sagsøger nu ikke kan tilgå den del af deres ejendom, som de og tidligere ejere ellers har gjort i langt over 20 år.

at vejens udformning herunder den store og tydelige ind/udkørsel til sagsøgers ejendom betyder også, at sagsøgers brug må have stået sagsøgte ganske klart.

at sagsøger altid har været i god tro omkring dette forhold, idet sagsøger blot har fortsat den tidligere ejers brug. Sagsøger har derfor også indrettet deres ejendom med træer osv. med hensyn hertil, hvorfor de heller ikke kan tilgå den del af deres ejendom fra den anden indkørsel, som bliver diskuteret ved denne sag.

..."

Miljø- og Fødevarerministeriet, Naturstyrelsen har i sit påstandsdokument anført:

" ...

ANBRINGENDER

Sagens genstand

Denne sag vedrører en skovvej (benævnt " Vej1 j", jf. bilag B), der er beliggende indenfor naturområdet " Plantage X ", og hvortil der er offentlig adgang *til fods og på cykel*, jf. naturbeskyttelseslovens § 23. Skovvejen anvendes alene (lovligt) til motoriseret færdsel i forbindelse med skovens drift, f.eks. afhentning af træ fra skoven, hvilket sker efter aftale med Naturstyrelsen.

Sagsøgernes ejendom er beliggende i skel til skoven, og skovvejen er ikke – og har aldrig været – adgangsvej til sagsøgernes ejendom. Sagsøgerne har således adgang til hele deres ejendom, herunder en "opmagasineringsplads", der er beliggende cirka 80-100 meter fra den bebyggede del af matriklen, uden at skulle benytte Vej1 .

Naturstyrelsen har opsat en bom (afspærring) for at tydeliggøre, at der ikke er adgang for motoriseret færdsel ad skovvejen, medmindre der foreligger en aftale med Naturstyrelsen herom, og for at hindre ulovlig parkering. Skovvejen har også tidligere været afspærret, dog således at afspærringen har haft en anden placering, og der har i perioder desuden været opsat et skilt med angivelse af "motorkørsel forbudt", jf. bilag D.

Det bemærkes, at der ikke er tale om, at Naturstyrelsen har *nedlagt* en skovvej, jf. henvisningen i sagsøgerens påstandsdokument til naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 10, jf. § 26a, og det bemærkes, at adgangen til færdsel ad veje og stier i det åbne land, jf. naturbeskyttelseslovens § 26, stk. 1, ligeledes alene vedrører færdsel *til fods eller på cykel*, og således ikke motoriseret færdsel.

Adgang til skoven

Offentlighedens adgang til naturen har altid været et hovedelement i naturbeskyttelseslovgivningen. Af naturbeskyttelseslovens formålsbestemmelse, jf. § 1, stk. 2, nr. 3, fremgår det således, at loven særligt tilsigter "*at give befolkningen adgang til at færdes og opholde sig i naturen samt forbedre mulighederne for friluftslivet.*"

Adgangen til skove er nærmere reguleret af naturbeskyttelseslovens § 23, som bestemmer, at skove er åbne *for færdsel til fods og på cykel*, og at offentlighedens adgang ikke må forhindres eller vanskeliggøres.

Bestemmelsen hjemler derved utvivlsomt ikke en ret til motoriseret færdsel ad skovveje, uanset om man – som sagsøgerne – er "nabo" til skoven. Det er i den forbindelse uden betydning, om den pågældende vej i henhold til privatvejsloven kan anses for en privat fællesvej, hvilket dog ikke er tilfældet i denne sag.

Det gøres gældende, at Naturstyrelsens afspærring af skovvejen er foretaget med respekt for naturbeskyttelseslovens § 23, og at der således fortsat er adgang til skoven til fods og på cykel. At der tidligere har været placeret afspærring af skovvejen et andet sted på vejen ændrer ikke herpå. Naturstyrelsen opsætter afspærring af skovveje, hvor dette skønnes hensigtsmæssigt, men det er langt fra alle skovveje, der er afspærrede. Dette ændrer dog ikke på, at der fortsat alene er (lovlig) adgang til fods og på cykel.

Det forhold, at sagsøgerne måtte have indrettet (en del af) deres ejendom således, at det for sagsøgerne er nemmere at benytte skovvejen

som "adgangsvej" til en del af deres matrikel, er uden betydning for sagens afgørelse. Vejen er ikke beliggende på sagsøgernes ejendom og sagsøgerne kan, når der ikke foreligger en aftale med Naturstyrelsen, ikke lovligt anvende vejen til motoriseret færdsel.

Der kan ikke vindes hævd

Det er almindeligt antaget, at der ikke kan vindes hævd på forhold, der er i strid med offentligretlig regulering.

Med dommen trykt i UfR 2002.297/2 har Højesteret endvidere udtrykkeligt taget stilling til spørgsmålet om hævd i relation til den offentligretlige regulering af færdsel med motorkøretøjer i statsskove. Højesteret udtalte i den forbindelse:

"Siden gennemførelsen af lov nr. 149 af 20. marts 1918 om motorkøretøjer har færdsel med motorkøretøjer på skovveje i statsskovene kun været lovlig med særlig tilladelse eller efter anvisning af statsskovvæsenet. [Lodsejeren] og tidligere ejere af hans ejendom har derfor ikke i denne periode ved hævd kunnet vinde ret til sådan færdsel i strid med denne offentligretlige regulering. Forud for 1918 er der ikke ved hævd vundet ret til færdsel med motorkøretøjer gennem skovdiget og videre gennem Uggeløse Skov."

Det er derved ikke lovligt at færdes i skoven – herunder ad den omhandlede skovvej – på anden måde end tilladt efter naturbeskyttelsesloven, medmindre færdslen konkret er tilladt. En sådan tilladelse er ikke givet til sagsøgerne.

Naturstyrelsen har i øvrigt vanskeligt ved at se, at sagsøgerne har et særligt behov for at benytte skovvejen, idet der i forvejen er en adgangsvej til sagsøgernes ejendom fra det offentlige vejnet, og idet sagsøgerne har adgang til den omtalte opmagasineringsplads via egen matrikel.

Det gøres således i første række gældende, at sagsøgerne ikke kan vinde hævd til motoriseret færdsel ad skovvejen, heller ikke selvom færdslen efter det oplyste alene foregår på en del af skovvejen.

Det kan ikke føre til et andet resultat, at skovvejen er beliggende langs skellet. Det gøres således gældende, at skovvejen er en integreret del af skoven, jf. også det fremlagte oversigtskort (bilag A), og skovvejen er således omfattet af naturbeskyttelseslovens § 23.

Betingelserne for hævd er ikke opfyldt

I anden række gør Naturstyrelsen gældende, at sagsøgerne ikke opfylder betingelserne for hævdserhvervelse.

Sagsøgernes ulovlige færdsel ad skovvejen har bl.a. ikke haft en sådan intensitet, at hævdserhvervelse kan komme på tale. Hertil kommer, at sagsøgernes påståede færdselsret er en usynbar servitut, hvorved hævdstiden er alderstid. Det bestrides, at skovvejen skulle være anlagt "*til brug for sagsøgernes ejendom*", som anført i bl.a. stævningen, side 2, og udsagnet er da også helt udokumenteret.

I tredje række gøres det gældende, at den færdselsret, sagsøgerne i givet fald kan vinde hævd på, alene er en ret til en yderst begrænset færdsel ad skovvejen. Skovvejen er i sagsøgernes påstand omtalt som en "*adgangsvej*", men der er ikke tale om en adgangsvej til ejendommen, men alene til en meget begrænset del af ejendommen (en opmagasineringsplads).
..."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Det er i naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 1, fastsat, at skove er åbne for færdsel til fods og på cykel. Modsætningsvis gælder, at motoriseret færdsel i skove kun kan ske efter tilladelse.

Begrebet skov må efter teori og praksis opfattes fysisk-botanisk. Efter skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3, er fredskovpligtige arealer blandt andet arealer med skov, der ejes eller erhverves af stat, kommuner eller folkekirke, arealer, der ejes af disse, og hvor skov etableres eller indfinder sig, samt tilhørende arealer uden træbevoksning. I bemærkningerne til lovforslaget herom er beskrevet, at der ved vurderingen af hvilke arealer, der skal noteres som fredskov, også skal omfattes de arealer uden træbevoksning, som naturligt hører til skoven, blandt andet fordi det er nødvendigt for driften.

Efter en samlet vurdering, herunder markeringen af den relevante del af ^{Vej1} j i bilag A som en del af skoven i ^{Plantage X}, markeringen af den relevante del af ^{Vej1} som skovvej i kortbilaget i bilag B om ^{Plt. X} og ^{Plantage Z} samt forklaringen fra skovrider ^C om anvendelsen af skovvejene i området, herunder ^{Vej1}, finder retten, at den relevante del af ^{Vej1} er en skovvej i skov omfattet af naturbeskyttelseslovens § 23. Retten finder i samme forbindelse ikke, at naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 10, jf. § 26 a finder anvendelse i den konkrete situation, hvor der ikke er tale om nedlæggelse af en vej,

men en flytning af en bom, der forhindrer og begrænser adgangen til området fra en position til en anden på vejen, hvilket efter det oplyste har været begrundet i et ønske om begrænsning af parkering til gene.

Da der ikke kan vindes hævde på forhold, der er i strid med offentligretlig regulering, jf. herved også UfR 2002.297/2 H, tages Naturstyrelsens frifindelsespåstand til følge.

Som følge af sagens udfald skal A og B betale sagsomkostninger til Miljø- og Fødevarerministeriet, Naturstyrelsen.

Sagsomkostningerne er efter sagens karakter, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 25.000 kr. Beløbet er fastsat inkl. moms under hensyn til oplysningen om, at Naturstyrelsen ikke er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

Miljø- og Fødevarerministeriet, Naturstyrelsen frifindes.

A og B skal til Miljø- og Fødevarerministeriet, Naturstyrelsen betale sagsomkostninger med 25.000 kr.

Beløbet skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne bliver forrentet efter rentelovens § 8 a.